

บทที่ ๖

ย่านธุรกิจยามเช้าอันเป็นเวลาเร่งด่วน พนักงานออฟฟิศทั้งหลายต่างมุ่งหน้าสู่สถานที่ทำงานของตนซึ่งเป็นอาคารสูงลิ่วเรียงรายเป็นแนวใจกลางเมืองหลวง จะมีแปลกแยกไปคงเป็นอาคารกระจกสีชั้น แม้ทุกด้านจะล้อมรอบด้วยตึกสูงระฟ้า แต่อาคารสำนักงานนี้กลับโดดเด่นออกมาราวกับคนแคระหนึ่งเดียวในเมืองยักษ์ ตัวอาคารมีได้ปลูกชิดกับตึกที่รายล้อม รอบอาคารถูกเว้นเป็นพื้นที่สีเขียวโดยการจัดสวนหลากหลาย และมีมุมน้ำตกไว้เพื่อให้พนักงานได้มองออกมาเห็นความร่มรื่น หรือสามารถมาเดินพักผ่อนหย่อนยามเที่ยงได้

หญิงสาวรูปร่างเพรียวบางกึ่งวิ่งกึ่งกระโจนผ่านพนักงานรักษาความปลอดภัยตรงประตูหน้า ส่งยิ้มทักทายให้ราวฟ้าแลบแวบเดียว และฉีกยิ้มให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์โดยไม่มีการแวะทักทายมือซ้ายเปิดกระเป๋าสะพายใบโต มือขวาหยิบบัตรพนักงานอิเล็กทรอนิกส์ขึ้นมาแปะลงบนเครื่องอ่านบัตรหน้าประตูเข้าสู่สำนักงาน เมื่อมีสัญญาณตอบรับว่าการบันทึกเสร็จสิ้น นาฬิกาหน้าประตูเครื่องอ่านบัตรก็บอกเวลา 09.30 น.

"เยส" เจ้าของสถิติอันเยี่ยมยอดชูกำปั้นขึ้นอย่างมีชัย
ประชาสัมพันธ์ผู้คุ้นเคยกับสถิตินี้อยู่ทุกวันก็ยังคงอดยกนิ้วโป้งให้
เหมือนเคยไม่ได้ หญิงสาวเจ้าของสถิติยอดเยี่ยมจึงส่งยิ้มให้อีกครั้ง
ก่อนเดินเข้าสำนักงานไปยังห้องทำงานของตัวเอง

"ตัวแดงละสิ" จิรยาหรือเจ้ ทักผู้กระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง
เมื่อเข็มยาวปัดเลยเลขหกไปสามขีด อันเป็นเวลาซึ่งเกินจากบริษัท
กำหนดว่าเป็นเวลาเข้างานปกติ

"ระดับนี้แล้ว ตัวนำเงินคนสุดท้ายต่างหาก" เจ้าตัวพุดอย่าง
ลำพองในความสามารถที่ทาสติได้เมื่อครู่ เปิดลิ้นชักส่วนตัว นำ
กระเป๋าสะพายใส่ลงไป และใช้เท้าดันปิดอันเป็นนิสัยประจำ

"ทำไมมือยาวจังจะคุณเพลงพรรยา" พอลล่า ลูกครึ่งสาวสวย
ประชดประชันตามประสากุลสตรีผิดหน้าตา แต่คนโดนทักจะสำนึก
ก็หาไม่ ทำหน้าตาทกวนอวัยวะที่ใช้ปิดลิ้นชักเมื่อกึ่งงมาให้คนทักแทน
คำบอกอย่างคือดั่งว่า 'ฉันจะทำ มีอะไรไหม' ผู้ทักจึงสะบัดค้อนงอนๆ
ให้เสียหนึ่งหน

"แล้วโผล่มาที่นี่แต่เช้าทำไมคะคุณคำหล้า"

พอลล่า ผู้โดนแปลงชื่อให้เป็นสาวไทยภาคอื่นอันมิใช่ภาคกลาง
คือนขั้วอีกครั้งกับคำถามธรรมดา แต่หากแปลแล้วจะได้ความว่า
'งานการตัวเองไม่มีทำหรืออย่างไร ถึงมานั่งปั้นจิมปั้นเจ็อยู่ที่นี่' แต่
ใช้ว่าพอลล่าจะโกรธเคือง ด้วยผู้พุดคือเพลงพรรยา สาวหน้าใสไร้สีสัน
สังเคราะห์มาแต่งแต้ม ดวงตาวาวแจ่มใสภายใต้กรอบแว่นหนาสีฟ้า
ผมยวามุ่นไว้ด้านหลังด้วยตะเกียบปักผมสุดเก๋ เธอและเพลงพรรยา
เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เริ่มทำงานที่นี่

คำหล้า เอ๊ย พอลล่า ลูกครึ่งอเมริกัน-ไทย ทำงานอยู่แผนก
วิศวกรรมในตำแหน่งธุรการ หรือภาษาง่ายๆ เรียกว่า 'เบี' ต้องทำทุกอย่าง
ตั้งแต่ถ่าย (เอกสาร) แบบ (แปลนก่อสร้าง) จัดทำบันทึก ดูแลเก็บ

รักษาเอกสาร แล้วแปลนแต่ละโครงการน้อยเสียเมื่อไหร่ ม้วนที่
อย่างกับเสาต่อม่อสะพานของโครงการนั้นๆ เชียว นับว่าเป็นงาน
กรรมกรสุดๆ แตกต่างจากรูปร่างบอบบางของเจ้าตัวยิ่งนัก จึงเป็นที่มา
ให้เพลงพรุขและเพื่อนๆ แอบค่อนข้างอดให้เธอเป็นลูกครึ่งสายพันธุ์
อเมริกันบราห์มัน...แน่นอนเจ้าตัวย่อมไม่เคยรู้

ส่วนห้องอันเป็นสถานที่ต้นเรื่องนี้มีป้ายบอกด้านหน้าว่า
'Administration Department' หรือแปลเป็นภาษาไทยบ้านๆ ว่า
'แผนกจับฉ่าย' ทำมันทุกอย่าง อะไรขาด ตก บกพร่อง มาลงที่นี้หมด
ส้วมตัน น้ำไม่ไหล หลอดไฟขาด กระจาดขหมัด เรียกเพียงกริ่งเดียว
เดียว 'จับฉ่าย' จัดการให้ได้ แต่ใช้ว่าจะได้ทำแต่งงานแบบนี้ ขนาด
คนแผนกบัญชีป่วย เลขาฯ แผนกบุคคลลาคลอด ก็ยังมาตั้งคนแผนก
จับฉ่ายไปทำงานแทน งกจริงๆ เอ๊ย บริหารจัดการได้ดีจริงๆ

"SRN News รายงานว่าจะมีผู้ตรวจมา" พอลล่ารายงานข่าวล่า
มาเร็วให้เพื่อนได้รู้กันหลังจากอมพะนำไว้เป็นนานสองนานเพื่อรอให้
ทุกคนมาให้ครบ จะได้ไม่ต้องพูดซ้ำหลายรอบ แต่จนแล้วจนรอด
สมาชิกก็ไม่ครบอยู่ดี ครั้นจะอมพะนำเอาไว้ก็เกรงว่าปากบางแก้ว
อย่างเพลงพรุขจะออกอาละวาดจิกปนเหน็บจนหมดอารมณ์ที่จะ
รายงานข่าวไปเสีย

"SRN ฉันรู้ว่าหมายถึงสาระแนนิวส์ แต่ไอ้ผู้ตรวจนี่คืออะไร
อะพอลล่า" จิรยาถามทั้งๆ ที่ยังจ้องช่องสนทนาทั้งแปดช่องของ
โปรแกรมแชตยอดนิยมนับว่าเป็นผู้มีความสามารถสูงในการทำหลายๆ
อย่างในเวลาเดียวกันโดยสติไม่กระเจิงได้ ลีนีป็น่าเสนอชื่อเป็นพนักงาน
ดีเด่ (น) จริงๆ

"ผู้ตรวจสอบภายใน" พอลล่าต่อคำให้สมบูรณ์ แล้วคนที่รู้ที่อยู่
แล้วก็ทำหน้าที่เมื่อย เพราะคำว่าผู้ตรวจมันแปลเป็นอย่างอื่นไม่ได้หรอก
แต่ที่ถามเพราะอยากรู้ว่าจะมาทำไม ในเมื่อไม่ใช่ฤดูกาลที่จะต้องมา

สักหน่อย และถ้ามาจริง ผู้ซึ่งทำงานเกี่ยวข้องกับแผนกบัญชีอย่างจรรยา
ทำไม่ไม่รู้เรื่อง หรือไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าสักนิด ไม่ทัน
ที่จะมีใครทำการเหน็บแถมหยอกก็มีเสียงทักท้วงทะเลาะกลางปล้องมา
จากหน่อไม้หนึ่งหน่อมุ่มห้อง

"หมอสุนัข อะนะ" ลิ่นเสียง กล่องกระดาศหิซซุก็ปลิวเข้าสู่เป้าหมาย
ได้อย่างแม่นยำจากฝีมือพนักงานดีเต้ (น) ลิ่นปิ่น...ขนาดใช้แค่ทางตา
เล็งนะนั่น

แป๊ะ

"เจ็บนะเจ็บ" ต่อยศ หน่อมเพียงหนึ่งเดียวของแผนกจับฉ่ายหาก
ไม่นับรวมผู้จัดการแผนกไอศกรีม

"กล่องกระดาศ ไม่ใช่กล่องเครื่องมือช่าง เดี่ยวปาด้วยพรินเตอร์
ซะหรือ"

"เจ็บไปเลยต่อ-ศ" เพลงพรรคเข้าร่วมด้วยช่วยเพื่อนหลังจาก
ไปซิงกาแพ และถือกลับมาหนึ่งที่โต๊ะของตัวเอง

"ผมชื่อต่อ-ศ ถ้าจะเรียกพยางค์เดียวก็เรียกต่อยได้ไหมพี่"

"ต่อย เดี่ยวนี้กล้าหือแล้วหรือ" พอลล่าผู้เห็นความเหนียมและ
เจียมตนในความเป็นหน่อไม้เพียงหน่อเดียวท่ามกลางดงตำแยอดแซว
ไม่ได้

"ไม่ได้หรือพี่พอลล่า ไม่ปรามกันมั่งเดี๋ยวได้ใจ"

"หรือ ไอ้คุณต่อย" ทั้งสองเจ้หันจากภารกิจที่ตัวเองหมกมุ่นมา
จ้องหน้าหน่อไม้ผัดป่าด้วยยี่มหวนปานจะฆ่าให้ตาย และก็ทำให้
คนปรามหัวทวด หน้าแหย กลับสู่โหมดเต่าในกระดองทันที

"เรียกต่อย-ศเหมือนเดิมก็ได้ครับ เป็นเอกลักษณ์ ไม่เหมือน
ใครดี"

"ก็แค่นั้นแหละ" แล้วทั้งสองเจ้ก็หันไปจดจ่อกับภารกิจเซตมือ
ระวิง และการเติมกาแฟเย็นเข้าสู่กระแสเลือดต่อไป

"แล้วหมอสูติฯ จะมาทำอะไรอะพี่พอลล่า กำหนดตรวจร่างกาย ประจำปียังอีกตั้งหลายเดือนไม่ใช่เหรอ แล้วคราวนี้ทำไมไม่ตรวจร่างกายในด้วยอะ" ต้อยศัศกถามในหัวข้อที่ตัวเองยังไม่ได้รับความกระจ่างต่อทันที แต่แทนที่จะได้คำตอบ กลับได้เป็นการส่ายหน้ากึ่งหนักใจกึ่งรันทดจากหัวหน้าฝ่ายข่าว

"ต้อยเอ๊ย"

หน้าจอนของต้อยยังคงองศาเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อคำถามที่ออกไปได้รับกลับมาเพียงการส่ายหน้าจากหญิงสาวต่างแผนก ไม่ทันที่ต้อยจะทำการย้อนกลับไปคิดถึงคำถามเมื่อก็รู้ว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทยหรือไม่ ถึงทำให้คนได้รับคำถามทำหน้าราวกับเมื่อโลกเสียเต็มประดา หนึ่งในสองเจ็ทส์กระเซาะหัดด้วยการเอาแพ้มบางพาดใส่ไหล่คนหัวขี้เลื่อยให้สักที "เค้าเป็นผู้ตรวจสอบภายใน ไม่ใช่หมอสูติฯ ตรวจภายในอะ"

"แล้วมันต่างกันตรงไหนเจ๊ หรือไม่ได้เป็นหมอก็ตรวจภายในได้ หมอเถื่อนอันตรายนะเจ๊ อย่าไปตรวจเชียวน" หน้าตาจอนของหน่อไม้เปลี่ยนเป็นห่วงใยเจ๊ๆ อย่างสุดซึ้ง และวาดหวังว่าเจ๊ๆ นั้นจะซาบซึ้งใจในความห่วงใยและการตักเตือนด้วยความหวังดีจากเขา

นั่น...มันยังมีหน้ามาเตือนอีก

"น้องตุ" สองเจ็ทส์แทบจะเอาหัวโขกโต๊ะกับคำตักเตือนอย่างหวังดีของน้องร่วมแผนก

หนึ่งแซกประจำก็มีความรู้สึกไม่ต่างกัน มือทั้งสองยกมาแตะขมับ "ฉันล่ะปวดหัว"

ขณะที่สามสาวกำลังลั่งเลว่าควรจะไปห้องพยาบาลเพื่อหายาแก้ปวดหัวกิน หรือจะไปห้องครัวหาเกลือไอโอดีนมาหยอดปากเพื่อนร่วมแผนก โปสเตอร์ฮีโร่สเปซทาก็แปะกลางหน้าผากหน่อไม้แสนซื่อแถมมันยังรับมุกหนึ่งเป็นผีจิ้นโดนยันต์ชะงะอีกแน่ะ

เจ้าของโพสต์คือทีอีอีครพงษ์ ผู้จัดการแผนกจับจ่าย หนุ่มหล่อ และโสด เป็นที่หมายปองของสาวๆ ทุกแผนก แม้แต่ผู้ชายด้วยกันก็ ยังแอบเหล่ด้วยความอิจฉา ยกเว้นแต่สาวๆ จับจ่ายและหนึ่งแขกที่ไม่ได้กรีดกรีดกับบุคลิกขรณนั้นแม้แต่น้อย

"ไปดูไฟแผนกบัญชีทีซี เค้าโทรมาแจ้งตั้งแต่เมื่อวานแล้ว" แต่คนรับคำสั่งยังนิ่งเฉย

"จะไปตึฯ หรือจะให้ยื่นส่งไป คุณต๋อย-ศ"

"ครับคุณอัคร" ต๋อยศตั้งกระดาษส่งคืนให้ก่อนจะโดนอนุเคราะห์ ยื่นส่งไปยังแผนกบัญชีโดยไม่ต้องเดินเอง

"เพลง เอาเครื่องเขียนไปส่งที่บัญชีด้วย"

"คะคุณอัคร"

ลูกน้องสองคนแยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย แต่หนึ่งแขกประจำยังคงนั่งอ้อยอิ่งไม่ยอมกลับไปทำงานของตัวเอง "แล้วเมื่อไหร่จะกลับไปประจำคอกเลียที่ครับคุณพอลล่า"

ผู้โดนไล่เบ้าปากใสอย่างไม่เกรงกลัว ปากคอดหัวหน้าลูกน้องแผนกนี้เหมือนกันหมด ถ้าเก็บมาเป็นอารมณ์ คนที่จะหงุดหงิดก็คือตัวเธอเอง ดังนั้นคำค่อนนั้นจึงไม่สามารถทวงตะกอนอารมณ์ของพอลล่าได้แต่อย่างใด หญิงสาวเปิดปากมิใช่เพื่อโต้เถียง แต่เพื่ออธิบายให้อีกฝ่ายใช้คำได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย "ถ้าคุณอัครหมายถึงห้องชั้นสองที่พอลล่านั่งประจำอยู่ เค้าเรียกห้องทำงานคะคุณอัคร ส่วนคอกเอาไว้ขังวัว"

แต่อีครพงษ์หาได้ฟังคำอธิบายนั้นไม่ "เห็นเพลงบอกว่าเราเป็นลูกครึ่งอเมริกันบราห์มันไม่ใช่หรอ"

ขนาดว่าไม่เก็บเอามาเป็นอารมณ์ แต่เมื่อรับรู้ว่าเป็นคนแปลงสายพันธุ์เป็นวัว สายตาพิฆาตจากลูกครึ่งสาวก็จิกไปยังเพื่อนรักซึ่งกำลังหยิบเครื่องเขียนเต็มอ้อมแขนทันที เมื่อโดนแฉว่าแอบค่อนเพื่อนเอาไว้ว่า

"มีอะไรให้สโรชินีรับใช้หรือคะ" ขนตาปลอมไซส์ XL ที่เจ้าตัวเพ็งไปท่ามากระพือวิบๆ สามหน

สาวโรจน์ สาวแปลงอันเป็นที่ลือเลื่องถึงความสวยและฝีปาก ถ้าหากไม่ติดตรงเสียงแหบห้าว ใครๆ ก็คงคิดว่านี่เป็นผู้หญิงแท้ บริษัทแห่งนี้ไม่ได้มีการกำหนดขอบเขตกันขวางเรื่องความเป็นส่วนตัว อยากจะแต่งตามเพศที่ตัวเองอยากเป็นแค่นั้นก็ได้ ขอให้ดูเหมาะสมและไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเท่านั้น

"วันนี้ผู้ตรวจสอบภายในจะมา"

สิ้นเสียงบอกเล่าของหัวหน้า เสียงกรีดร้องปานตัวร้ายละครหลังข่าวเจอนางเอกผู้อ่อนต่อโลกเกิดฮึดพูดตอกหน้าขึ้นมาถึงดังสวนขึ้นทันที "ไหนว่าที่นี่ไม่เหยียดเพศไงคะ เอาหมอตตรวจภายในมาตรวจในที่ทำงานแบบนี้มันทำร้ายจิตใจกันมากเกินไปแล้วนะคะ"

มีเสียงเบาๆ จากหัวหน้าและลูกน้อง จับใจความได้ว่า "ลูกน้องตุ/พีตุ"

ใช่ว่าบริษัทจะไม่เคยมีผู้ตรวจมาตรวจสอบแบบนี้ แต่ส่วนใหญ่ อัครพงษ์มักจะบอกแค่ว่าจรรยากับแผนกบัญชีเท่านั้น ไม่ได้บอกส่วนงานอื่นๆ แต่คราวนี้พอได้บอกกลับเป็นเรื่องเป็นราวเสียใหญ่โต ยิ่งกว่าผู้ตรวจพบว่ามีกรงกัยกอกทางบัญชีเสียอีกแน่ จรรยาโบกมือให้ผู้เป็นหัวหน้ารับหน้าที่ในการอธิบายให้เจ้ใหญ่เข้าใจ ส่วนตัวเองจัดการโรยผักชีต่อไปอย่างแข็งขัน และถือโอกาสหัวหน้าแผลงเปิดโปรแกรมแชตที่เครื่องเพลงพรรค

"ดูปากผมนะคุณสโรชินี ผมพูดว่า ผู้-ตรวจสอบ-ภายใน"

นอกจากจะไม่ฟังกันสักนิด หรือเสียเวลาคิดตามสักหน่อย ผู้เป็นลูกน้องยังกระทำการน่าทึ่งยิ่งกว่าเดิมด้วยการเอาสองมือปิดหูพร้อมทำเสียงเล็กเสียงน้อยเหมือนกอลลุ่มแอบรำให้เมื่อโดนช่วงชิงแหวนล้ำค่าไป

"ก็ตรวจสอบภายในถึงไม่ใช่หมอกก็ตรวจภายในได้เหมือนกัน แล้วชื่อนี้ก็ต้องนั่งมองน้องๆ เข้าห้องตรวจคนแล้วคนเล่าโดยที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์ย่างกรายเข้าไปแม้แต่หน่อย" เจ้าตัวคงกลัวว่าเสียงกระซิกกระซี้จะดูไม่น่าสงสารพอ จึงเอนตัวซบออกกว้างของเจ้านายเหมือนคนไร้เรี่ยวแรง และกระพือขนตาอีกสี่ครั้ง

อัครพงษ์เชื้อ ถ้าตัวเองเป็นกระดาดคงปลิวตามแรงกระพือขนตาเจ้าหล่อนไปแล้ว

"คุณอัครใช้เส้นความเป็นหลานผู้ถือหุ่ใหญ่สั่งระงับการตรวจภายในได้ไหมคะ" ขนตางามอนกะพริบติดกันอีกสามครั้ง ตาวาวไหวระริก

อาการนิ่งอึ้งของผู้จัดการหนุ่มมิใช่เพราะตกบ่วงมนตร์ของขนตาวาวหรือปากอิมสวยเกินหญิงของเธอ แต่เพราะความช่างคิดของลูกน้องเขาต่างหาก

"ตูดอยากตาย!" อัครพงษ์ตะโกนความอัดอั้นออกมาดังๆ มือหนาดันร่างลูกน้องสาวออกห่างจากตัว แล้วเดินมายกมือท่วมหัวหน้าลูกน้องอีกคนที่กำลังปลุกผักชีด้วยการแซดอย่างเมามัน

"ผมไหว้ละ อธิบายให้เจ้ใหญ่ฟังทีเหอะ แล้วผมจะให้คุณแซดพรั่งนี้ทั้งวันเลยแฮ" โดยไม่รอการตอบตกลงจากจิริยา อัครพงษ์ก็เดินอ้าวเข้าห้องตัวเองทันที

"คุณอัครคำ" สโรชินีถลางจะตามไปอดอ้ออนต่อ แต่โดนรุ่นน้องร่างหนักกว่าดึงเอาไว้ก่อน

"เจ้ชา ผู้ตรวจสอบภายในนี้เค้ามาตรวจสอบภายในบริษัทละ ไม่ใช่ภายในพนักงานหญิง เข้าใจ" แม้จะอธิบายกระจ่างแจ้งแค่ไหน แต่คิ้วจับจีบของสโรชินีก็ทำได้คลายตัวออกไม่ จิริยาจึงต้องฟังภาษาต่างประเทศอันเป็นภาษาที่พี่สาวถนัด "Auditor นะคะเจ้"

เท่านั้นแหละ คดีก็ไขกระจ่าง เจ้ใหญ่ทำปากรูปตัวโอ และ

ดวงตาเขียนนายไลน์เนอร์สีฟ้า น้ำทะเลก็เบิกกว้างเกือบเท่าปากกับการปล่อยโกไปเสียหมดฟาร์ม แต่ก็ไม่วาย "ทุกครั้งก็บอกว่า Auditor จะมาไม่ใช่หรือ แล้วคราวนี้เกิดจะมาส่งเสริมการใช้ภาษาไทยกันหรือยังงัย ถึงได้ใช้คำว่าผู้ตรวจ ใครจะไปเข้าใจละยะ"

สโรชินีแบะมือไปบนแก้มตัวเองเมื่อนึกได้ว่าไม่เพียงปล่อยโกให้ห้องเห็นเท่านั้น หัวหน้าที่อยู่ในห้องก็เพ็งรังหนีโกของเธอปาราบไปเสียด้วย "ตายแล้ว คุณอัครจะคิดกับฉันยังงัยละเนี่ย"

"เจ้จะให้เค้าคิดตรงๆ หรืออ้อมๆ ละ"

"ถ้าคิดอ้อม"

"ก็คิดว่าทำไมลูกน้องผมถึงซื้อบ๊อได้ขนาดนี้"

"อ้าย! อีน้องบ้า! แก่หลอกดำฉันเหรอ" พี่ใหญ่ปากล่องทิวชูใส่รุ่นน้อง "แล้วถ้าตรงๆ ละยะ"

จิริยาสะบัดค้อนให้ ...ทำมาปากล่องใส่เรา

"ก็คิดว่าลูกน้องโพนั ทำไม่มันงังได้ขนาดนี้หนอ" เสียงนั้นหาใช่เสียงของจิริยาไม่

"อ้าย! ยัยคำหล้า! มาทางไหนไปทางนั้นเลย" สโรชินีชี้นิ้วใส่หน้ารุ่นน้องต่างแผนก แต่ไปมาหาสู่กันจนหลายๆ คนเข้าใจผิด คิดว่าทำงานแผนกเดียวกันด้วยซ้ำไป

"ไปก็ได้ เดี่ยวจะไปบอกคุณปฎิวิตีว่าเครื่องถ่ายเอกสารเนาะๆ ให้มันเนาต่อไป เพราะจับจ่ายไม่ซ่อมให้" พอล่าหยิบซื้อหัวหน้าตนซึ่งพี่สาวใหญ่หลงไหลได้ปลื้มอยู่ขึ้นมาอ้าง

จากโทษเนรเทศของพอล่าเลยโดนลดเหลือแค่รองอาญาอย่างทันสมัย โดยไม่ต้องรอศาลโตมาให้คำตัดสินหรือวินิจฉัยให้เสียเวลา

"เจ้...ฝ้าห้องนะน้องรัก เดี่ยวพี่ไปดูเครื่องถ่ายเอกสารให้คุณปฎิวิตีก่อนนะจ๊ะ" เมื่อสั่งความน้องเล็กเรียบร้อยแล้ว เจ้ใหญ่ก็ถลาไปเกาะแขกประจำ และจูงกึ่งลากกันไปยังชั้นสองอันเป็นที่ตั้งของแผนก